

fald erstattes udgifterne til et rimeligt arbejdsvederlag ud fra en konkret vurdering af den enkelte sag.

Den foreslåede regel udelukker ikke, at der som hidtil efter omstændighederne kan ydes erstatning for sikredes/skadelidtes udgifter til bistand fra andre sagkyndige, f.eks. byggeteknikere. Det er heller ikke hensigten at ændre ved, at hver part som udgangspunkt bærer egne omkostninger i forbindelse med behandlingen af sager i Ankenævnet for Forsikring, jf. § 11 i Ankenævnets vedtægter.

Det er lagt til grund, at forsikringsselskaberne ligesom i dag i fornødent omfang vil gøre sikrede/skadelidte opmærksom på muligheden for at få erstattet udgifterne til advokatbistand. Afhængig af den konkrete situation må det antages at følge af god forsikrings-skik mv., at der skal gives en sådan vejledning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.3.

Til nr. 12 (§ 33)

Forslaget er en konsekvensændring af de foreslåede nye regler om præmiebetaling, jf. forslaget til §§ 12-17 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Til nr. 13 (§ 51, stk. 2)

Det foreslås, at den særlige regel i § 51, stk. 2, hvorefter forsikringsselskabet i visse tilfælde – selv om der ikke er hjemmel hertil i forsikringsaftalen – kan opsi-ge forsikringen som følge af tilsidesættelse af en sikkerhedsforholdsregel, ophæves.

Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.9.

Til nr. 14 (§ 95, stk. 2)

Det foreslås, at det udtrykkeligt kommer til at fremgå af § 95, at skadelidte i tilfælde af skadevolderens/sikredes konkurs har et direkte krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, jf. 1. pkt. Dette er i overensstemmelse med gældende ret, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 1303. Det foreslås samtidig, at dette også gælder, hvis skadevolderen har fået tvangsakkord eller gældssanering, idet skadelidte heller ikke i disse tilfælde har mulighed for at få sit fulde erstatningskrav betalt af skadevolderen.

Den foreslåede regel omfatter skadelidtes krav på erstatning, hvis kravet er omfattet af skadevolderens konkurs, tvangsakkord eller gældssanering. Om dette er tilfældet, må afgøres efter reglerne i konkursloven og almindelige formueretlige principper. Efter konkurslovens § 38 omfatter konkursen som udgangspunkt de fordringer mod skyldneren, der er stiftet før konkursdekretets afsigelse. Tilsvarende omfatter en

tvangsakkord de fordringer, der er stiftet inden akkordforhandlingens åbning, jf. konkurslovens § 158, stk. 1, og en gældssanering de fordringer, der er stiftet inden gældssaneringssagens indledning, jf. konkurslovens § 199, stk. 1.

Skadelidte kan rejse et direkte krav mod forsikringsselskabet, når der efter reglerne i konkursloven er afsagt konkursdekret, eller skadevolderen/sikrede har fået tvangsakkord eller gældssanering.

Skadelidte kan – i det omfang den pågældendes krav er udækket – rette sit fulde erstatningskrav mod forsikringsselskabet, jf. 2. pkt. Dette gælder, selv om skadelidtes krav mod skadevolderen f.eks. nedsættes som led i en tvangsakkord. Dette er i overensstemmelse med gældende ret, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 1285.

Ligesom efter det gældende stk. 1 »indtræder« skadelidte i sikredes ret imod selskabet. Dette indebærer bl.a., at forsikringsselskabet også i tilfælde af skadevolderens konkurs mv. kan gøre de samme indsigelser gældende over for skadelidte som over for skadevolderen/sikrede.

For at sikre, at skadevolderen/sikrede får lejlighed til at redegøre for sin opfattelse af erstatningsspørgsmålet, foreslås det, at forsikringsselskabet uden ugrundet ophold skal underrette den pågældende om, at selskabet har modtaget et krav på erstatning, jf. 3. pkt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 4.5.

Til § 2

Det foreslås, at § 16, stk. 2, i erstatningsansvarsloven ændres i overensstemmelse med ændringen af rentelovens § 5, stk. 1-2, ved lov nr. 379 af 6. juni 2002.

Renteniveauet ved forrentning af krav efter denne bestemmelse vil herefter som hidtil svare til den almindelige morarentesats efter renteloven, idet morarenten fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Som referencesats anvendes den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Den foreslåede rentesats vil dermed ved den foreslåede ikrafttræden den 1. juli 2003, jf. lovens § 4, stk. 3, udgøre referencesatsen pr. den 1. juli 2003 med et tillæg på 7 pct., og denne rentesats vil så være gældende frem til den 1. januar 2004, hvor der med baggrund i referencesatsen pr. denne dato vil skulle beregnes en ny morarentesats for det følgende halvår.